

področja uporabe nacionalnih predpisov za prenos Direktive 2004/23/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 31. marca 2004 o določitvi standardov kakovosti in varnosti, darovanja, pridobivanja, testiranja, predelave, konzerviranja, shranjevanja in razdeljevanja človeških tkiv in celic ⁽¹⁾, Direktive Komisije 2006/17/ES z dne 8. februarja 2006 o izvajanju Direktive 2004/23/ES Evropskega parlamenta in Sveta o nekaterih tehničnih zahtevah za darovanje, pridobivanje in testiranje človeških tkiv in celic ⁽²⁾ in Direktive Komisije 2006/86/ES z dne 24. oktobra 2006 o izvajanju Direktive 2004/23/ES Evropskega parlamenta in Sveta o zahtevah po sledljivosti, obveščanju o hudih in neželenih reakcijah in pojavih ter nekaterih tehničnih zahtevah za kodiranje, predelavo, konzerviranje, shranjevanje in razdeljevanje človeških tkiv in celic ⁽³⁾, ni izpolnila obveznosti iz člena 31 Direktive 2004/23, členov 3(b), 4(2) in 7 ter Priloge III k Direktivi 2006/17 ter člena 11 Direktive 2006/86;

— naj se Republiki Poljski naloži plačilo stroškov.

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

Poljska naj bi direktive 2004/23, 2006/17 in 2006/86 v poljski pravni red prenesla nepopolno, saj naj področje uporabe zakona z dne 1. julija 2005 o pridobivanju, shranjevanju in presaditvi celic, tkiv in organov, s katerim so bile te direktive prenesene v poljski pravni red, in področje uporabe izvedbenih ukrepov, sprejetih na podlagi tega zakona, ne bi obsegala reproduktivnih celic ter embrionalnih in fetalnih tkiv.

Zato v poljskem pravu manjkajo določbe za prenos direktiv 2004/23 in 2006/86 v delu, ki se nanaša na reproduktivne celice ter embrionalna in fetalna tkiva.

Prav tako niso bile prenesene določbe Direktive 2006/17, ki se nanašajo na reproduktivne celice, to sta člena 3(b) in 4(2) ter Priloga III.

V predsodnem postopku naj bi Republika Poljska potrdila, da v nacionalnem pravu ni ustreznih določb, vendar je navedla: „Na področju reproduktivnih celic ter embrionalnih in fetalnih tkiv naj bi se določbe Direktive v veliki meri v dnevni klinični praksi uporabljale – prenesene so [...] na ravni strokovnjakov [...]“

Komisija meni, da je treba zadevne določbe v celoti prenesti s pravno zavezujočimi ukrepi.

⁽¹⁾ UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 15, zvezek 8, str. 291.

⁽²⁾ UL L 38, str. 40.

⁽³⁾ UL L 294, str. 32.

Tožba, vložena 24. januarja 2014 – Evropska komisija proti Republiki Poljski

(Zadeva C-36/14)

(2014/C 85/33)

Jezik postopka: poljščina

Stranki

Tožeča stranka: Evropska komisija (zastopnika: K. Herrmann in M. Patakia)

Tožena stranka: Republika Poljska

Predlog

Komisija predlaga,

— naj se ugotovi, da Republika Poljska s časovno neomejenim državnim posredovanjem na takšen način, (i) da so energetska podjetja zavezana, da za dobavo zemeljskega plina uporabljajo cene, ki jih odobri predsednik regulativnega organa na energetskega področju, pri čemer nacionalno pravo organov nacionalne uprave na zavezuje k temu, da bi v rednih intervalih ob upoštevanju stanja razvoja plinskega sektorja preverjali nujnost in način tega posredovanja v navedenem sektorju, in (ii) da se uporablja za neomejen krog uporabnikov brez razlikovanja glede na odjemalce in brez razlikovanja položajev posameznikov po skupinah, uporablja nesorazmerne ukrepe, ki niso združljivi s členom 3(2) Direktive 2009/73/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. julija 2009 o skupnih pravilih notranjega trga z zemeljskim plinom in o razveljavitvi Direktive 2003/55/ES ⁽¹⁾ in tako ni izpolnila obveznosti iz odstavka 1 člena 3 te direktive v povezavi z odstavkom 2 navedenega člena;

— naj se Republiki Poljski naloži plačilo stroškov.

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

Obveznost iz člena 47 energetskega zakona, za neupoštevanje katere je določena globa in v skladu s katero mora cena za dobavo zemeljskega plina odobriti predsednik regulativnega organa na energetskega področju, je v delu, v katerem velja za vsa energetska podjetja v zvezi z dobavami za druge odjemalce kot gospodinjstva, državno posredovanje v obliki tako imenovanih reguliranih cen, ki niso združljive z načelom sorazmernosti in tako kršijo člen 3(1) in (2) Direktive 2009/73/ES.

Sporno državno posredovanje naj namreč ne bi izpolnjevalo standarda, določenega v sodbi Sodišča Federutility in drugi (C-265/08), saj veljavno nacionalno pravo (energetski zakon z

dne 10. aprila 1997) določa obveznost uporabe reguliranih cen na način, ki presega, kar je potrebno za uresničevanje splošnega gospodarskega interesa (varstvo pred previsokimi cenami plina). Zlasti naj obveznost, pridobiti odobritev cen za dobave zemeljskega plina, ne bi bila časovno omejena in naj ne bi bila odvisna od preučitve položaja na trgu s plinom, ki bi tako posredovanje upravičeval. Poleg tega naj bi enako veljala za vsa energetska podjetja, ki jih predsednik regulativnega organa na energetske

področju izrecno ne oprosti te obveznosti, ne da bi se upošteval njihov položaj na trgu s plinom in ne da bi se razlikovalo po kategorijah odjemalcev: industrijski končni odjemalci, trgovci na debelo in gospodinjstva se obravnavajo enako.

(¹) UL L 211, str. 94.